

nepřípustnost exekuce pouze z důvodu § 35 ex. ř., nýbrž také proto, že poměr nájemní, o nějž jde, podléhá ochraně nájemníků, že tedy výpověď mohla platně dána býti jen se svolením soudu, a že proto, když dána bez svolení toho (vůbec mimosoudně), netvoří platný exekuční titul a že tudíž exekuce jest nepřípustnou též podle § 39 čís. 5 ex. ř., kamž spadají všechny případy nepřípustnosti exekuce nevytčené v §§ 35—37 ex. ř. Než i v tomto bodě trpí žalobní žádání toutéž vadou, že nesměruje k prohlášení exekuce za nepřípustnou, nýbrž žádá přímo zrušení exekuce, což v duchu plenárního usnesení ze dne 21. června 1929, čís. 1483/28 čís. sb. 9048 jest zajisté i zde tak pochybené jako v případech §§ 35—37 ex. ř. Tím se staly bezpředmětnými všechny ostatní vývody dovolání a nebylo o nich rozhodováno.

Čís. 9155.

Pojišťovací smlouva.

Ustanovovaly-li pojišťovací podmínky, že »se pokládá za výpověď, neuplatní-li se nárok na premii u soudu do tří měsíců«, jakož i že »pojišťitel může dáti výpověď, je-li pojistník v prodlení s placením po vypršení dodatečné lhůty«, nemůže býti dána výpověď ani výslovně, ani nepodáním žaloby před udělením dodatečné lhůty.

(Rozh. ze dne 5. září 1929, Rv I 1558/28.)

Žalobě pojišťovny proti pojistníku o zaplacení pojišťovací premie procesní soud první stolice vyhověl, odvolací soud žalobu zamítl.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu.

Důvody:

Žalovaný namítal proti žalobě o zaplacení pojišťovací premie, že ji nelze zažalovati, poněvadž pojišťovací smlouva výpovědí zanikla. Mínil, že se výpověď uskutečnila tím, že podle čl. 11 odst. 4 všeobecných pojišťovacích podmínek »se pokládá za výpověď, neuplatní-li se nárok na premii u soudu do tří měsíců«. Premie byla splatná dnem 1. července 1927 a nárok uplatněn žalobou podanou u soudu dne 3. listopadu 1927. V pojišťovacích podmínkách není však uvedena doba, od které jest počítati tuto lhůtu. To jest již jen otázkou rozepře. Odvolací soud ji řešil tak, že nutno lhůtu počítati ode dne splatnosti premie, a dodává, že by v případě, že by toto ustanovení podmínek bylo nejasné, platilo ustanovení § 915 obč. zák., které by — ježto podmínky byly sestaveny žalobkyní — šlo na její vrub. Toto právní nazírání jest napadeno dovolacím důvodem podle čís. 4 § 503 c. ř. s. Dovolání jest přisvědčiti. Závěr, že k výpovědi nedošlo a že pojišťovací smlouva trvá, plyne z ustanovení čís. 4 čl. 11 podmínek. Nejde o zaplacení první premie. Ustanovení pod-

mínek, že »se pokládá za výpověď, neuplatní-li se nárok na premii u soudu do tří měsíců« neobsahuje výslovně udání dne, od kterého se tato tříměsíční lhůta má počítati. Ale týž článek 11 čis. 4 podmínek uvádí v předchozí větě, že pojistitel může dáti výpověď, je-li pojistník v prodlení s placením, po vypršení dodatečné lhůty. Z toho plyne, že výpověď se neuskutečňuje dříve, než uplynula dodatečná lhůta, že tedy výpověď nemůže býti dána ani výslovně, ani nepodáním žaloby před udělením dodatečné lhůty. V souzeném případě dodatečná lhůta udělena nebyla, proto se výpověď podle čl. 11 odst. 4 všeobecných pojišťovacích podmínek neuskutečnila. Pojišťovací smlouva výpovědí nezanikla, nýbrž trvá, a právem bylo žalováno o plnění ze smlouvy, o zaplacení dospělé premie.

Čís. 9156.

Držitel (chovatel) věci nemůže bez souhlasu ostatních spoludržitelů (spoluchovatelů) věci předsevzít změnu v držbě (úchově) společné věci, již by bylo zkráceno nebo zrušeno stejné její užívání všemi spolčníky. O vydání věci lze žalovati jen všechny její spoludržitele (spoluchovatele).

(Rozh. ze dne 5. září 1929, Rv I 1576/28.)

Žalobkyně, tvrdíc, že obdržela od H-a do vlastnictví stůl a židle, domáhala se jich vydání na Františku Sch-ovi. Žalovaný namítl, že koupil společně s Ottou Sch-em a s Josefem H-em od H-a s celým zařízením kina i sporný stůl a židle. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, o d v o l a c í s o u d uznal podle žaloby.

N e j v y š š í s o u d obnovil rozsudek prvního soudu.

D ů v o d y:

Odvolací soud pochybil, nepřihlédnuv náležitě k tomu, zda žalovaný František Sch. jest pravým žalovaným, zda má samojediný možnost (výhradnou), předměty, o něž je žalováno, vydati a předati žalobkyni. Nesporno jest, že kino s celým zařízením a s inventářem koupili od Václava H-a nejen žalovaný František Sch., nýbrž i jeho bratr Otto Sch. a Josef H. společně, a že jim bylo kino i s inventářem do vlastnictví odevzdáno a že si k tomuto inventáři čítají i sporný stůl a dvě židle a že jsou v jejich moci, což naznačuje žaloba slovy, že se spolčníci žalovaného k otázce vydání zažalovaných věcí chovají pasivně a že tím mlčky označili žalovaného za svého plnomocníka. Má-li tedy žalobkyně sama za to, že spoluvlastníci kina označili žalovaného za svého plnomocníka, dala tím na jevo, že se ztotožňují s jeho jednáním, že souhlasí s jeho zdráháním se stůl a židle jí vydati a proto měla žalovati o vydání všecky tři spoluvlastníky kina, neboť jsou všichni tři detentory (majiteli) sporných věcí a jen všichni tři vespolek mají možnost věci ty odevzdati žalobkyni. Žádný spoludržitel anebo spoludetentor nemá výhradnou moc nad sebe